

Unn Fahlstrøm undersøker vår tids bilder, men blir for illustrerende.

Lærerik monotoni

Kunst

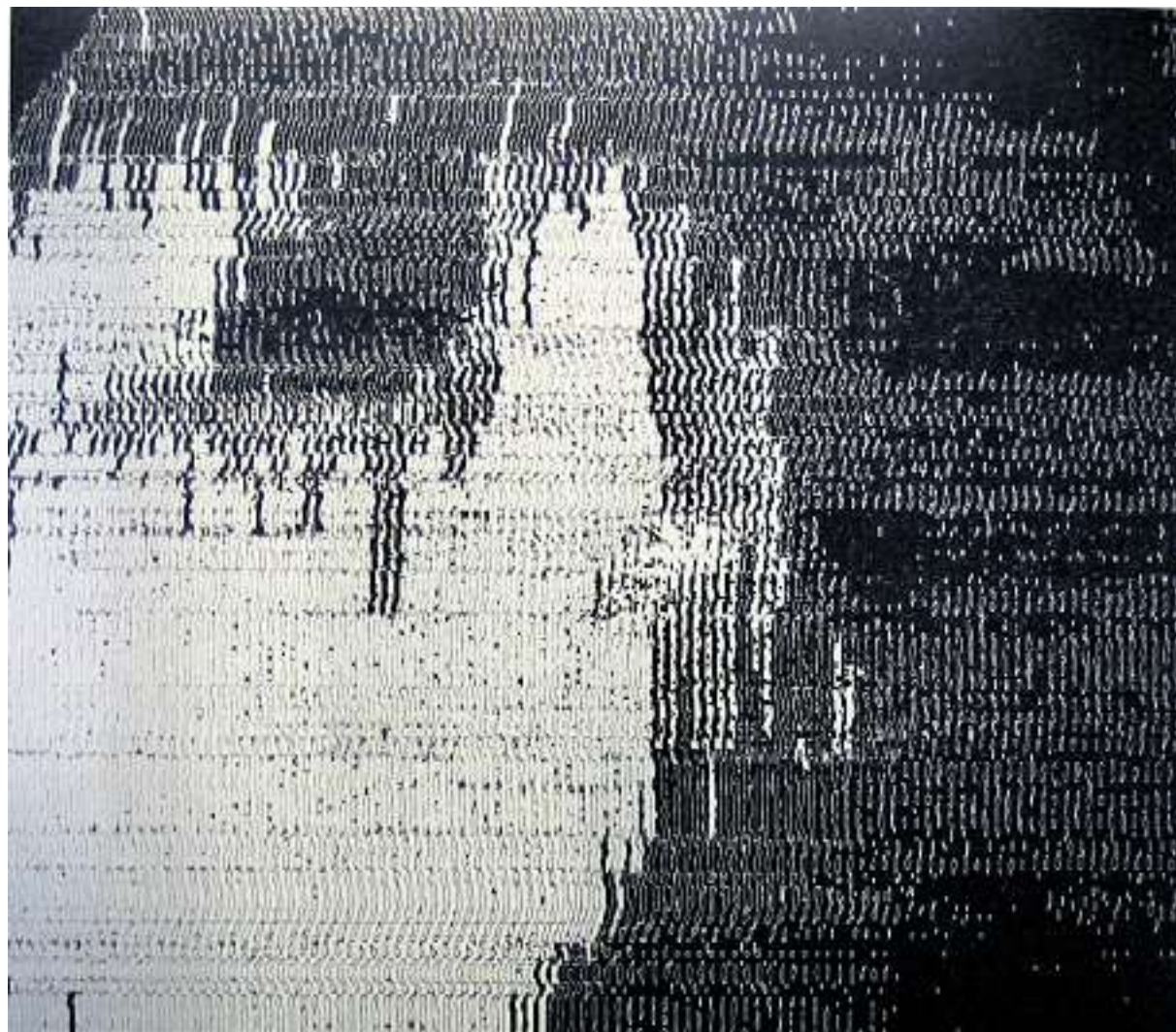
Unni Fahlstrøm
Private Dancer
Galleri K
8. april–8. mai

Det finnes en scene i Don de Lillo roman *White Noise* hvor en person fotograferer en låve rett ved siden av et stativ med en haug postkort av samme bygg. På spørsmål om hvorfor han gjør det når det allerede finnes så mange bilder av den, svarer han at han «tar bilder av det å ta bilder.»

Dette er poenget med Fahlstrøm: samme hvor mange hendelser, ting og mennesker som er avfotografert, gjenfortalt i historier, eller systematisert i arkiver, vil aldri disse bildene av verden være uttømmende for objektet.

Selvportretter . I flere av arbeidene ser vi enkelt-frames av filmer som er avfotografert så nært at det opprinnelige bildet er oppløst i piksler og blir ugjenkjennelig. Utstillingen inneholder blant annet en rekke selvportretter hvor kunstnerinnens ansikt vises som et abstrakt landskap. Det finnes også et verk hvor Fahlstrøm har fotografert åpningsscenen fra den franske regissøren Alain Resnais' film *Siste år i Marienbad* – begge gjort med eget fotoapparat på kunstnerens egen TV-skjerm.

Poenget her er ideen bak: I en verden hvor alle steder er oppdaget, fotografert og arkivert, oppstår behovet for å oppdage noe selv – og når bildet desintegrerer, og det eneste vi ser er abstrakte piksler, gjenoppstår på nytt uoppdaget territorium.

Bildet av *Siste år i Marienbad*, for eksempel, minner mer om et abstrakt landskap, eller kanskje et regnfall, enn Resnais velkjente film.

I den forstand kan man tenke seg Fahlstrøm som en arkeolog – men ikke en arkeolog som finner og undersøker rester av en tapt fortid, men som ser på samtiden som om det bare er rester igjen av den. Når man forhindrer bildet vi kjenner i å

inngå i den sammenheng det vanligvis opptre i, er vi tvunget til å finne en ny sammenheng til det. Skape en ny fortelling.

En annen måte å gjenoppdage bilder på er å stoppe strømmen av bilder, og undersøke detaljen. I flere andre arbeider ser vi igjen filmer avfotografert fra TV-skjermen. Nå med en tydelig, synlig, enkelthet: ansiktet til Monica Vitti fra Michelangelo Antonionis *L'eclisse* eller en

gruppe barn fra Truffauts *De 400 slagene*. Disse arbeidene er stående invitasjoner til å tenke over detaljer – ikke bare i disse verkene, som sådan, men i våre omgivelser i det hele tatt.

Monotoni. Selv om dette konseptet er verdifullt i seg selv, blir flere av verkene nettopp det – metaforer for hvordan vi skal se bilder som allerede finnes, mer enn hvordan Fahlstrøms

egne bilder er resultat av en oppdagelse. I den forstand blir flere av hennes arbeider mer en demonstrasjon av et prinsipp enn spennende i seg selv.

Dette fungerer bra om vi faktisk blir oppmerksomme, men verkene blir som en skjebnens ironi en gjentakelse av anmodningen om oppmerksomhet. Å illustrere et prinsipp blir i seg selv utilstrekkelig – monotont.

KJETIL RØED

Unn Fahlstrøm
(35)

Født i Seoul og er utdannet på Statens Kunstakademi (KHiO). Hun har hatt en rekke soloutstillinger og deltatt på mange gruppeutstillinger i inn- og utland.

Ved å fotografere bilder på nytt, gir Fahlstrøm oss mulighet til å gjenoppdage eksisterende bilder. Her er det et selvportrett som avbildes på nytt.